Anul VI. Nr. 43 (Serie nouă)

5 LEI EXEMPLARUL

Duminică 6 Octombrie 1940

Director: ION GREGORIAN

Inscris sub N-rul 125/1938 la Trib. Ilfov

Sfarmă-piatră

Fondator: AL. GREGORIAN

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Calea Victoriei 63, Scara C.
BUCUREŞTI I.

SĂPTĂMANAL DE LUPTĂ ŞI DOCTRINĂ ROMANEASCĂ

TELEFOANE:
Redacţia 3.20.52; Tipografia 3.35.36

STATUL LEGIONAR

STAT DEMOFIL

Prin declaraţiile făcute în faţa reprezentanţilor presei străine d. subsecretar de stat al presei şi propagandei, Al. Constant, şi-a inaugurat misiunea şi răspunderea de purtător de cuvânt al revoluţiei legionare cu o definiţie cuprinzătoare şi fericită a noului stat rominesc care se zămisleşte „în duhul marilor rupturi" şi cu temeliile adinc înfipte în realităţile noastre naţionale.

România nouă se intemeiază pe concepţia socială, politică şi spirituală a mişcării legionare. Legiunea însăşi nu este altceva decit instrumentul de realizare a revoluţiei structurale deslănţuită la 6 Septemvrie şi misiunea ei „este aceea de a apropia Statul de popor".

D. Al. Constant care este unul dintre subtilii dialecticiani ai Gărzii de Fer arată aşa dar precis sensul Statului de azi: un Stat care merge către popor, subliniind prin aceasta caracterul profund şi sincer DEMOFIL al mişcării legionare.

Antiteza între conceptul Statului de ieri şi cel care se construeşte acum este, prin urmare, exact aceea dintre noţiunea de democraţie şi demofilie. Democraţia se intemeiază pe individualismul pulverizant şi pe numărul amorf.

Democraţia disociază.

Democraţia a fost comunul divizor al unităţii morale a neamului nostru timp de două decenii.

Epoca ei înveninată este astăzi un capitol de istorie moartă.

D. GENERAL ION ANTONESCU

Demofilia, dimpotrivă, uneşte în iubire. Ea este de esenţă profund creştină şi sensul său evanghelic tradus în norma de guvernare legionară imprimă Statului pecetea autenticităţii noastre ortodoxe.

Deci, Statul Naţional-legionar este un Stat ortodox demofil. El tinde la realizarea unanimităţii româneşti solidarizând forţele naţionale în legea morală a dragostei de frate, a fatalităţii singelui, a apartenenţei rasiale, a conştiinţei panromineşti.

Statul de ieri era o abstracţiune juridică dispusă pe deasupra şi în marginea naţiunei.

Statul de astăzi fuzionează cu naţiunea: este însăşi naţiunea organizată. Deaceea el nu are nevoe de forţa constringerii, de poliţism ca să supună; forţa lui vine din voinţa unanimitară a rominilor şi cimentul său este legea iisusiană a iubirii.

„Ajutorul legionar" este transpunerea în practică a acestei noui doctrine statale şi creştine.

Sfarmă Piatră

„Noi luptăm contra unei lumi în declin, dar încă destul de puternică pentrucă represintă o enormă cristalizare de interese. Fasciştii să ţină socoteală de aceasta. Antifascismul nu e mort; opoziţia continuă să existe. Numai cimpul de luptă s'a mărit: ieri era Italia, azi e lumea întreagă".

(Mussolini către miliţiile fasciste, 1930)

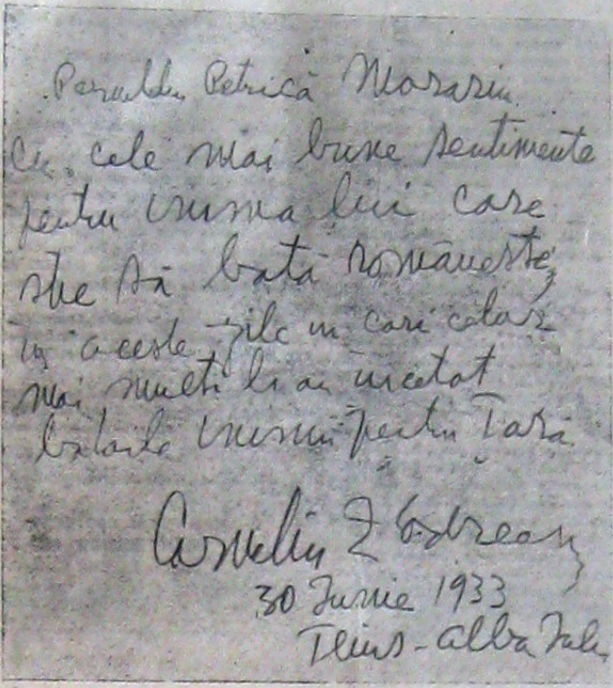

Căpitanul, trecând în ziua de 30 Iunie 1933, spre Alba Iulia, pentru a apăra în faţa instanţelor judecătoreşti un grup de legionari daţi în judecată de guvernul din acel timp pentrucă işi permiteau să spună deschis că işi iubesc ţara, — a scris rândurile de mai sus pentru părintele Petrică Morariu, cu care a luat contact cu acel prilej.

CAPITANUL

Am văzut în ultimul timp atâtea prefaceri, atâtea răsturnări şi atâta viaţă nouă încât generaţia noastră a trăit din plin vâltoarea ameţitoare în care se puneau bazele unei Românii noui, curată şi frumoasă. Nu vreau să vorbesc despre aceste schimbări, ci să-mi opresc o clipă gândul şi sufletul asupra omului care în fruntea tineretului român voia această Românie de mult şi care s'a jertfit pentru dorinţa sa: Căpitanul.

Garda de Fier a biruit revărsându-şi din belşug tinereţea, vioiciunea, energia şi puterile unite pentru o muncă regeneratoare. Totuşi primul său gând s'a îndreptat cu pioasă smerenie spre miile de morţi cu sângele cărora s'a sfinţit pământul acestei ţări, spre miile de morţi care în frunte cu Căpitanul au călăuzit din umbrele întunecimilor eterne pe cei ce le-au luat făclia din mână, s'o ducă mai departe, spre biruinţă. Legionarii s'au închinat în faţa osemintelor lui Moţa şi Marin, care ca şi primii cruciaţi medievali au murit în Spania luptând pentru cruce; şi s'au închinat ridicând rugi fierbinţi pentru cel ce fusese în fruntea lor.

Am plâns atunci! Am plâns sincer, în neştire, fără putere bărbătească de a-mi opri lacrimile ce vădeau slăbiciune. Am plâns că nu mai era El între noi, că nu-şi putea vedea idealul îndeplinit, şi-am plâns reamintindu-mi-L. Figura sa palidă cu părul vâlvoi căzând în unde grele, cu ochi pătrunzători în care licureau străluciri din alte lumi, puse parcă de o mână divină în ei, cele trei cute severe ce-i brăzdau totdeauna fruntea, cu buzele strânse şi alte două cute pe obraz: una alunecând dedesubtul ochiului, cealaltă deasupra gurii.

Portul său naţional în care figura sa se încadra atât de bine, îl arăta înfrăţit cu tot ce era românesc, cu ţăranul viguros şi curat din care ne tragem toţi Românii... Suntem ţară de ţărani şi Căpitanului nu-i era ruşine s'o arate! Atâtea amintiri, atâtea atitudini, atâta îndârjită luptă alături de El, cu El în gând, atâtea şi atâtea alte lucruri îmi amintea acea zi!...

Nu cred că există român care să fi simţit vreodată fiorul vocii sale profunde şi vibrante, blândeţea sa şi hotărârea din ea şi care să fi simţit vreodată legionar, urmându-i directivele şi aspiraţiile atât de curate şi frumoase, care să nu plângă atunci când şi-L reaminteşte. Acest plâns este într'adevăr o slăbiciune, dar este şi semnul unei nemărginite recunoştinţe, şi lacrimile sunt cele mai curate flori pe cari un legionar le poate aşterne pe mormântul său, acolo unde va fi fiind. Să înfrăţeşti o lacrimă ce cade cu un strop de sânge care s'a revărsat atât de bogat în timpul prigoanelor, şi apoi să-l trimiţi în dar Căpitanului înseamnă a-ţi trimite jalea deodată cu sângele, să ţi-l închini Lui, ţării şi idealului pentru care El a murit cu credinţa în Dumnezeu că el totuşi se va împlini. Şi aşa a fost.

Căpitanul e mort, omorât mişeleşte de cei ce voiau răul şi pieirea ţării.

Vladimir Pandele

(Continuare în pagina V-a)

SFÂNTĂ TINEREŢE LEGIONARĂ

Sfântă Tinereţe Legionară,
Cu piept călit de fier şi sufletul de crin
Iureş ne'nfrânat de primăvară,
Cu fruntea ca un iezăr carpatin.

Cu braţele suim în soare
Catapetesme peste veac,
Le zidim din stânci, din foc, din mare,
Şi, dârz, le tencuim cu sânge dac.

Garda, Căpitanul
Ne preschimbă'n şoimi de fier,
Ţara, Căpitanul
Şi Arhanghelul din cer!

Moartea, numai moartea legionară
Ne este cea mai scumpă nuntă dintre nunţi
Pentru sfânta Cruce, pentru Ţară
Infrângem codri şi supunem munţi.

Nu-i temniţă să ne 'nspăimânte,
Nici chin, nici viforul duşman...
De cădem cu toţi izbiţi în frunte
Ni-i dragă moartea pentru Căpitan!

Garda, Căpitanul
Ne preschimbă'n şoimi de fier,
Ţara, Căpitanul
Şi Arhanghelul din cer!

Sfântă Tinereţe Legionară,
Zidim biserici, stăm viteji în închisori,
In prigoana ori şi cât de-amară
Cântăm şi ne gândim la Nicadori.

Purtăm în crivăţ şi în soare
Lumini pentru biruitori,
Pentru cei viteji clădim altare
Şi-avem doar gloanţe pentru trădători...

Garda, Căpitanul
Ne preschimbă'n şoimi de fier,
Ţara, Căpitanul
Şi Arhanghelul din cer!

Radu Gyr

CĂPITANUL

Expoziţia cărţii germane

LA SALA DALLES

— ASPECTE —

Expoziţia cărţii germane din sala Dalles se impune publicului românesc ca o demonstraţie de prietenie şi dorinţă de sinceră colaborare între popoarele din mijlocul cu cele din Sud-Estul european, legate prin situaţia geografică, dar şi prin calităţile lor complectative.

O expoziţie a cărţii, a socotit Germania a fi cea mai nimerită dovadă a interesului pe care ni-l poartă.

De ce tocmai o expoziţie a cărţii şi nu una a technicei, muzicii, sau picturei germane?

Este azi meritul Germaniei de a şti să arate celor ce vor să vadă, înfăptuirile unui popor şi treapta de progres la care a ajuns când socoteşte necesară editarea unei cărţi şi petrecerea orelor libere sau de documentare în tovărăşia acestui prieten fidel care sunt cărţile.

Se poate vedea la Dalles, tot ce Germania a gândit şi realizat dela 1934 până azi. Cărţile de doctrină politică ocupă standul principal deasupra căruia se înalţă în bronz chipul creatorului celui de al treilea Reich: ADOLF HITLER.

Operele de seamă care expun doctrina naţional-socialistă sunt orânduite simetric. Bine înţeles, la loc de frunte stă cartea de căpetenie a Fuehrerului german de azi: „Mein Kampf" în care Führerul a turnat gândul şi sufletul său de patriot şi de deschizător de drumuri. In Germania cartea aceasta a atins cifra uimitoare de 6½ milioane exemplare.

Este tradusă în mai toate limbile lumii şi poate fi socotită după Biblie, cea mai răspândită carte de pe glob.

De asemeni cifre excepţionale au atins lucrările de doctrină naţional-socialistă ale colaboratorilor Führerului, ca de exemplu cele ale lui Alfred Rosenberg (800.000 exemplare); Gritzbach, secretarul mareşalului Göring, care a scris o operă biografică asupra persoanei acestuia intitulată „Herman Göring, omul şi opera" (300.000 exemplare); Memoriile ministrului dr. Goebbels „Dela curtea imperială la cancelariatul Reichului" (400.000 exemplare); volumul „Călător între două lumi" de Walter Flex (600.000 exemplare), etc.

Realizările naziste în toate domeniile vieţii poporului german sunt cuprinse în cărţile expuse în mare parte în această expoziţie.

Standuri speciale sunt rezervate: literaturii ştiinţifice, beletristicei, technicei, dreptului, ştiinţelor agrare, filozofiei, artelor plastice, etc.

Un mare interes atrage standul din ultima sală, unde în vitrine speciale se află expuse cărţile germane vechi în care se vorbeşte de Ţările Româneşti. Sunt de asemenea traduceri din autorii români printre care Eminescu, Carmen Sylva, Carol I şi alţii. Interesul Germaniei pentru România Nouă se învederează prin expunerea cărţilor legionare, printre care cartea lui Corneliu Codreanu. Pereţii sălilor poartă stampe şi planşe grafice cât şi reproduceri după picturi germani. Aceasta cu ocazia împlinirii a 500 de ani dela invenţia tiparului de către Johann Gutenberg.

DESCHIDEREA EXPOZIŢIEI. SOLEMNITATEA. ASISTENŢA. CUVÂNTĂRILE

Deschiderea expoziţiei cărţii germane pe anul 1940, s'a făcut în prezenţa d-lui dr. Wilhelm Fabricius, ministrul Germaniei la Bucureşti; Traian Brăileanu, ministrul educaţiei naţionale; Al. Constant, subsecretar de stat la propagandă; Victor Medrea, directorul presei; Clock, director adjunct la propagandă; dr. V. Gomoiu, prof. I. Sân-Giorgiu; d-nii: cons. de stat dr. I. Sân-Giorgiu; d-nii: consilier de stat dr. Knoff, dr. Buegger din Berlin, ca reprezentanţi ai ministerului propagandei german; Const. von Weissendorf, dr. Jürgens dela Biblioteca Naţională din Berlin; Stelzer, consilier de legaţie; De Chapeaurouge, secretar de legaţie; von Kletzen şi Voss, ataşaţi de presă; baron Mirbach, secretar de legaţie; prof. dr. Gamillscheg, conducătorul Institutului german din Bucureşti; dr. Ronneberger, dela direcţiunea studenţilor din Germania; dr. R. Capesius, dr. Schickert dela D.N.B. prof. Em. Antonescu, prof. Rădulescu-Motru, prof. Nistor, fost ministru, prof. Herescu, Vâlcovici, Popescu-Spineni, Vasilescu-Karpen, I. Marmeliuc, Dănăilă, Soiacolu, Caracostea, d-nii Langenecker şi Rennf, conducătorii politici ai grupului etnic german din ţară, precum şi un public numeros alcătuit din elita intelectuală a Capitalei.

CUVÂNTAREA D-LUI PROF. DR. GAMILLSCHEG

Luând primul cuvântul, d. dr. Gamillscheg, conducătorul Institutului german din România, a făcut un istoric al influenţei culturii germane în Ţările române, din cele mai vechi timpuri. A amintit, cum era şi natural, de colaborarea dintre Români şi Saşi prin intermediul cărora ne-a venit tiparul şi s'a făcut legătura cu cultura apuseană germană.

Marele prieten al României, care este profesorul Gamillscheg, a elogiat cartea română şi exprimă dorinţa de a vedea în curând cât mai multe cărţi româneşti luând drumul spre Germania.

D-sa a mulţumit apoi autorităţilor române care au dat concursul pentru reuşita acestei expoziţii.

CUVÂNTAREA D-LUI PROF. TRAIAN BRAILEANU, MINISTRUL EDUCAŢIEI NAŢIONALE

D. prof. Tr. Brăileanu, ministrul educaţiei, artelor şi cultelor, a rostit următoarea cuvântare:

Expoziţia cărţii germane, care se deschide azi, e un bun prilej de a strânge tot mai mult legăturile între Germania şi România. Dacă nevoile economice şi imperativele politice au înfăptuit o apropiere şi o colaborare între cele două State, chiar această apropiere şi această colaborare ni se înfăţişează ca un rezultat firesc al unor relaţii culturale cu mult mai vechi. Ardealul, în primul rând, a fost deschis totdeauna culturii germane, iar în urmă partea Moldovei care a fost numită Bucovina a mijlocit, începând dela 1775 până mai ieri, pătrunderea culturii germane în ţara noastră. Sub domnia Regelui Carol I schimbul de bunuri culturale între cele două naţiuni a sporit în largă măsură.

Împrejurările politice au întrerupt, pentru o scurtă vreme, desvoltarea şi întărirea firească a legăturilor culturale româno-germane, fără ca să le poată totuşi opri cu desăvârşire. Şi chiar îndată după războiul din 1914—1916, curentele de regenerare şi consolidare naţională din cele două ţări s'au întâlnit pe acelaş drum. Mişcarea legionară din România a găsit deplină înţelegere în Germania, cu atât mai mult cu cât şi această mişcare, ca şi cea naţional socialistă, au la temelie aceleaşi tendinţe spirituale, de creare de valori culturale, menite să asigure dăinuirea eternă a naţiunii proprii.

Pătrunderea cărţii germane în ţara noastră, ca mijloc de înţelegere şi preţuire a culturii germane, va fi înlesnită acum prin o predare mai largă a limbii germane în şcolile noastre, astfel că circulaţia cărţii germane va spori şi ea cu timpul.

Am salutat cu bucurie ideea expoziţiei cărţii germane la noi şi mulţumesc excelenţei voastre că mi-aţi oferit prilejul să-mi exprim aici sentimentele de sinceră simpatie pentru năzuinţele intelectualităţii germane, de a căuta prin răspândirea cărţii germane, deschiderea unui drum luminos spre sufletul naţiunii române.

RĂSPUNSUL D-LUI WILHELM FABRICIUS, MINISTRUL REICHULUI IN ROMÂNIA

D. W. Fabricius, ministrul Reichului în România, răspunzând oratorilor, mulţumeşte pentru frumoasele cuvinte de prietenie.

D-sa arată apoi că menirea expoziţiei nu este una propagandistică ci una pentru legarea strânsă a prieteniei germano-române. In semn demonstrativ la desfacerea expoziţiei, cărţile din standul ştiinţelor agrare, şi ale dreptului vor fi donate ministerului educaţiei naţionale pentru Universitatea din Bucureşti. De asemeni se pune la dispoziţia Institutului german din Bucureşti suma de 100.000 lei pentru traducerea operelor lui Goethe.

Legăturile culturale dintre cele două ţări sunt condiţia primă de bună înţelegere între aceste două popoare, a căror colaborare va însemna un aport bogat în viitoarea construcţie a Europei.

D. consilier Hoevel a dat apoi asistenţei explicaţiile necesare cu privire la orânduirea expoziţiei.

Calendar de toamnă

A reapărut „Drum Nou" foaia atât de viguroasă condusă de Profesorul Gr. Forţu.

Primul număr cuprinde un articol omagial închinat Ardealului răpit semnat de prof. Gr. Forţu. Din rest semnalăm explicaţiile ziarului cu privire la suspendare şi la eliminarea samavolnică din învăţământ a directorului său.

E foarte util pentru acei ce se interesează de procesul acelor vremi turburi cari au trecut să citească „Drum Nou" fiindcă în cele două pagini ale sale explică o tragedie întreagă.

Suntem alături de „Drum Nou"!

•

Simetria. — *Caiete de artă şi critică — Vara lui 1940 — II.*

Din gândul meşter şi din străduinţa arhitectului G. M. Cantacuzino, precum şi cu colaborarea grupului Octav Doicescu, Matila Ghyka şi P. E. Miclescu, apare Simetria, aceste caiete de o superbă atitudine senină, desbărată de tot ce poate fi „actual", departe de luptele crâncene de azi, ne vin cu o solie de bine, de sănătate.

Cităm din sumar articolele „Contra Maşinismului" al d-lor G. M. Cantacuzino şi O. Doicescu, „Despre Stil" de P. E. Miclescu şi „notele" active.

Îndemnăm din toată inima pe iubitorii de frumos, pe cei ce vor să evadeze o clipă din prezent, să citească „Simetria" caet de artă şi critică.

A apărut număr nou al revistei **„SPIRIT MILITAR MODERN"**. Director **Lt. Col. C. Atanasiu.**

Răstignire

Mă cuprinde noaptea rătăcind pe-ogoare
Cu stele ugropate în pustii răzoare.
Cine mă întreabă care mi-e pământul,
cine-mi vrea cuvântul
de ţăran sărac?...
Singur stau sub soare,
singur stau în veac.

Câte-odată glasul vântului mi'aduce
svon de zări aprinse,
şi ascult tăcerea, mă caut pe mine
printre visuri stinse —
Cine
mi-a bătut pe cruce
sufletul şi mâna
şi mi-a pus cununa
de spini peste viaţă?

Am băut paharul cu oţet şi fiere, —
dar simt cum vă 'nghiaţă
gândul şi lumina,
că-mi apropii pasul de Marea 'nviere!

George Ionaşcu

Sept. 1937.

CELULITA

CRONICA MEDICALĂ

O MANIFESTARE ARTRITICA FRECVENTA

Boala studiată relativ recent şi numele său se datorează medicilor suedezi. Ea este consecinţa eliminării defectuoase a substanţelor toxice şi microbiene fiind şi o formă de manifestare a artritismului. Boalele infecţioase acute sau cronice, în special acelea ale tubului digestiv, ale rinichiului, supuraţiile prelungite, traumatismele şi turburările glandulare de orice natură rezidă la originea ei.

Procesul celulitei constă într'o turburare conjunctivo-limfatică ce infiltrează pielea. Durerea este simptomul dominant. Împăstarea oedematoasă a ţesuturilor superficiale formează nodozităţi dure de mărimi mai mult sau mai puţin mici. S'a descris un mare număr de puncte dureroase ale celulitei. Semnele variază de la un caz la altul, nodozităţile fiind dispuse când în largi placarde uniforme, ocupând o întreagă regiune, când în formă de mătănii în jurul pachetelor vasculo-nervoase. De aci pleacă toată suferinţa: dureri, turburări rumatoide, desechilibru nervos, jenă în organe, deformaţiuni scheletice.

Celulita deşi poate fi şi generalizată, ea se întâlneşte cu predilecţie în unele regiuni mai importante. Localizarea la umeri şi ceafă face ca mişcările să fie penibile, însoţite de migrene atroce. Celulita acestei regiuni se datorează în special turburărilor hepatice grave şi infecţiunilor biliare cronice. Localizată la pereţele toracic, celulita are caracterul anginei pectorale şi al durerilor intercostale datorită iritaţiei firişoarelor nervoase intercostale şi a nervilor pielei. Deasemenea, ea se mai poate localiza la pereţele abdominal, la micul basin şi organele pelvine femenine. În sfârşit, o localizare frecventă este aceea dela gambe. Aci celulita recunoaşte aceleaşi cauze generale dar apare mai ales la oamenii obligaţi de profesiune să stea mult timp în picioare. Gambele sunt dure, în special seara, gleznele dispar sub umflarea tegumentelor, mersul devine din ce în ce mai penibil, circulaţia defectuoasă, pielea este netedă, lucioasă şi roşietică.

Instabilii tiroidieni prezintă adesea accidente asemănătoare. Ei se plâng de dureri acute cu localizări variate. Un şoc moral, un curent de aer rece, ionizaţia pozitivă a atmosferei înainte de furtună determină la ei o criză de celulită sub formă de torticolis (înţepenirea cefei) sau lumbalgie.

Înainte de a face un tratament se cercetează cauza: o insuficienţă neuro-musculară, o infecţiune, o intoxicaţie, o turburare glandulară? În afară de tratamentul general al cauzei originale, există însă unul local: masajul (mobilizarea neuromusculară), care, bine condus, poate duce chiar singur la vindecare. Aceasta trebue făcută cu palma apăsată pe regiune… care se practică prinzând între police… melor trei degete ale ambelor mâini… şi ţesutul subcutanat, care se vor pr… şor, mişcare însoţită de o vibraţie… făcută cu palma apăsată pe regiune… ră să. Când este vorba de puncte d… se, vibraţia se face cu pulpa de… sau două degete. Pentru masajul… şi cefei, bolnavul este în poziţia… dă şi culcat pentru celelalte regiuni… sajul cu alternări de petrisaj şi vibra… de mai multe ori într'o şedinţă,… fiecare regiune, este excelent.

El favorizează difuziunea exsudat… şi suprimă barajele din căile de dr… ale limfei. Şedinţele sunt în general… te scurte, afară de cazul când celulita… prea întinsă, dar în orice caz masajul… mai anumite regiuni să fie de scurtă… rată pentru o şedinţă. Senzaţia de… indică o iritaţie; senzaţia de furnic… de înţepătură de se arată o… musculară şi este de bun augur. Şedinţ… se fac la două zile şi chiar zilnic… caz, distanţarea lor se apreciază după… zultatele obţinute.

Celulita pelviană are nevoe de un ma… saj ginecologic după o technică speci… Mişcările sunt executate pasiv (mem… inferioare şi trunchiu) şi contribuesc… decongestia pelvisului.

Celelalte tratamente fizice nu au… rea masajului manual. Diatermia,… ultra violete lucrează prea puţin… Undele scurte dau rezultate ceva mai… ne mai ales la cheză. Radioterapia… efectele strălucite din artrite şi… Bune rezultate se obţin şi prin injecţii subcutanate cu novocaină mai ales… lulita pereţelui abdominal. Afară de… mişcări de gimnastică ce însoţesc ma… jul, exerciţiul propriu zis nu se recom… dă. Celuliticii obosesc foarte repede… turburările conjunctivo-limfatice se… centuiază.

Natural că tratamentul local nu… singurul aplicat. Se adaugă totdeauna… tratament general care să atace cauza… riginală a acestor turburări. Se… fenomenele dispeptice, hepatice şi… cu regimuri alimentare adevărate,… dicaţiuni de bismut, magnezie,… biliare şi anghinare, precum şi turbu… rile glandulare care sunt aşa de frec… te la origina lor.

Să precizăm că hidrominerale… nervoşi (celuliticii sunt în majoritate… stare de eretism nervos), diversele… ţiuni posedă arsenalul necesar pentru… zioterapie (duş, masaj). In felul acesta crizele de congestie exudativă ale celulitei se pot ameliora şi chiar vindeca.

Dr. I. R.

A apărut:
LORENZO BARACCHI TUA
„La Guardia di Fero"
Cu o prefaţă de:
Prof. M. MANOILESCU

HANS CAROSSA

Poetul şi opera sa

Cartea germană, expusă ca realitate elocventă a noilor înfăptuiri naţional-socialiste stă expusă azi cu cinste şi privită cu prietenie în sălile Fundaţiei Dalles.

Este o expresie a legăturilor de prietenie între două popoare a căror legătură culturală a fost permanentă deslungul veacurilor dar nerecunoscută.

Azi când ne dăm seama de marea influenţă şi de aportul însemnat al culturii germane în evoluţia culturală românească şi am putea spune politică (gândindu-ne la Kogălniceanu, Maiorescu, Eminescu etc.) este datoria noastră de a scoate în relief acest aport şi a căuta să strângem cât mai mult relaţiile cu ţara prietenă.

Expoziţia cărţii germane din Bucureşti, departe de a fi un mijloc de propagandă, este o afirmare de prietenie şi o demonstraţie a comorii noastră vecină ne poate oferi ca izvor de inspiraţie şi de documentare.

Cartea, care a fost întotdeauna o necesitate pentru poporul german, nu numai pentru păturile culte, dar şi pentru poporul cel mare a ajuns în cel de al treilea Reich la apogeul ei.

Se scrie şi se citeşte mult în Reichul lui Adolf Hitler. Sunt volume care numără zeci de ediţii.

Dintre acestea expoziţia dela Dalles prezintă pe cele mai însemnate.

Ne vom ocupa însă în rândurile de faţă de personalitatea şi opera celebrului scriitor naţional-socialist *Hans Carossa* care va conferenţia în cadrul acestei expoziţii despre subiecte în legătură cu creaţiile sale literare.

Hans Carossa născut la Tölz în Bavaria are azi 62 de ani şi practică medicina în localitatea Seestetten lângă Passau.

Poetul a cărui prezenţă va onora ţara noastră, este unul din acei vajnici luptători şi creatori de drumuri, am putea spune este un instaurator al noului regim.

Tânăr ca şi contimporanii săi: Hans Johst, Paul Ernst, E. G. Kolbenheyer, Hans Friedrich Blunk, Hans Heinz Ewers, din străfundurile germanice, îmbrăcând cauza rasială în tricoul fraged clare şi elegante, Hans Carossa este un scriitor „popular" căci subiectele sale sunt trăirile intense ale poporului său din care el este o parte.

Carossa devine astfel exponentul năzuinţelor poporului său, şi opune unei arte la modă pe atunci, care ducea la destrămare, o linie dreaptă, bogăţia internă a sentimentelor sale naţionaliste sănătoase şi izvoare de inspiraţie nouă.

Se desprinde din opera lui, o înţelegere uimitoare a vieţii, voinţa de reliefare a personalităţii, şi conştiinţa necesităţii demnităţii rasiale. El crede în viaţă şi în destinul naţional; iar în operele sale toarnă înţelepciunea trăită şi personal experimentată.

Poetul războiului, Hans Carossa putând fi numit astfel căci a scris cea mai valoroasă carte despre trăirile germane în războiul mondial, cunoaşte viaţa şi prăbuşirea lumii prin acest război.

Cartea sa „Doctorul Gion" tinde spre refacerea şi asanarea unei vieţi decăzute amarnic. Este o temă care vine şi în „Jurnalul românesc" în care eroul Glavin cel răpus, chiamă pe cei reveniţi în patrie, la muncă şi viaţă.

In 1914, Carossa începe seria de mărturisiri, „Sfârşitul Doctorului Bürger" precedate de volumul „Gedichte" („Poezii", 1910).

Sfârşitul doctorului Bürger—un portret fidel al tânărului dr. Carossa — prezintă încercările autorului de a cerceta înţelesul vieţii care nu mai prezintă originalitate pentru omul care trăeşte sfârşitul unui secol.

Tânărul „Bürger" dispare prin moarte. Este aci eliberarea creatoare, care poate fi comparată cu cea din Werther a lui Goethe. In iureşul tinereţii poetul se avântă în războiul pe care-l considera crucea cel al sortei, şi încearcă recunoaşterea unei unităţi, de măsură în viaţă: arta formei clare şi concise = măsura vorbită. Ea este singura care nu a fost distrusă de război. Este caracteristica operelor lui Carossa, de a fi scrise simplu şi curat, înfrângând toate greutăţile ca de ex. pe cele despre om şi Dumnezeu, viaţă şi moarte, ce ar fi necesitat o exprimare poate mai suspendată.

Carossa, ale cărui opere, sunt după cum am spus mai mult autospovedirii, şi-a însemnat încă înainte de război amintirile din tinereţe „Eine Kindheit" 1922 (O copilărie), „Verwandlungen einer Ju-

HANS CAROSSA

gend" 1928. (Transformările unei tinereţi) adunate mai târziu într'un singur volum purtând titlul „Copilăria", vorbesc despre viaţa unui băiat, fiu de medic, crescut în liniştea dela ţară. Crescut de o mamă blândă şi credincioasă primeşte o educaţie aproape dogmatic-pedagogică. Tatăl său intervine în educaţie prin aplicarea principiului educaţiei libere, îndrumându-se întotdeauna de exemplul bun, care întipărindu-se în inima şi creerul copilului să-i dea posibilitatea unei concepţii clare şi sigure despre lume şi viaţă.

Volumul „Transformările" conţine însemnările tânărului Carossa la gimnaziul Landshut. Aci, în această operă, scrierile lui Carossa primesc mirul Goethean. Emană din ele strălucirea poetului de mâine. Este un ce, pe care-ţi place să-l gândeşti şi să-l vrei într'un anume fel; este un mister al evoluţiei pe care gândul încearcă să-l pătrundă.

In 1924, deci între apariţia primelor cărţi ale copilăriei şi între „Transformări", Carossa dă opera „Jurnalul Românesc" care-l afirmă ca expresie permanentă a specificului german. Este puterea sufletului Walhallic, care se împietreşte în faţa silei forte, formând zid de rezistenţă şi de neînvingere.

Tumultul groazei, nu înfrânge curajul, ci îmbărbătează şi oţeleşte.

Ieşit din război cu tenacitatea luptătorului, cu dezastrul sufletesc al învinsului, în haosul la care era nevoit să participe, scrie cartea care îl va consacra pe terenul literar „Medicul Gion" (1931). Acest erou de roman, care ascunde însăşi persoana autorului, vede oamenii şi mediul de după război în două feţe: sănătate şi boală.

Medicul Gion, în misiunea sa, serveşte prin puterea sa, pe Dumnezeul care porunceşte „preschimbarea groazei în dragoste".

Precepte de înaltă umanitate, plămădite de sufletul poetului în bubuitul tunurilor de pe câmpurile de luptă.

Volumul „Conducere şi însoţire" publicat în 1933, aduce însemnările pline de înţelepciune şi liniile fundamentale ale vieţii sale, din copilărie şi până la …

„Secretele vieţii mature" (1936) cuprinde explicaţiile rădăcinilor vieţii omeneşti … părând ca o carte simbolică a … relor.

Natura are „soluţii nenumărate" … de mistere pentru creşterea şi existenţa omului: „prin existenţa şi inexistenţa noastră circulă ceva de nerecunoscut. Noi … spunem dragoste. Dragostea … Este mărturisirea lui Carossa, care … de în cartea sa şi în sufletul său … magică a peisagiului, evenimentelor şi … relaţiunilor.

Ideea a fost spusă clar, fără … vedind arta exprimării poetului. … o frumuseţe poetică, dovedeşte … maturităţii. Este o hotărâre care … primă linişti fără şovăiri poate cu … umbră de melancolie, să ne gândim … viaţa stilului din „Jurnalul …

Carossa este poetul care înţelege … pe Goethe s'a transpus în forma … exprimare. A turnat gândul într'o … precisă şi a ajuns la stilul clasic al … ivului Schillerian.

Poeziile lui Carossa cuprinzând … mente de viaţă ale poetului, aduc … seţea cristalină a cărei contemplare … tisface sufletul. Poezia vieţii sale … tea numi volumul de versuri. Nu … nici aci dela ideile şi linia sufletului … sentimentelor frânate în matca … „Lebenslied" sau „Via Appia … Rein" dovedesc coincidenţa perfectă a … eţii poetului cu arta care se … din viaţa sa în mod necesar … tios.

Magda Rala

SUFLETE DE IASCA IN ȘCOALA

Vântul înnoirii și-al înviirii, care bate purificator peste oameni și lucruri în țara care se trezește și se înalță, va trebui să dea și școlii un alt suflet. S'au cuibărit în această școală, prea învechită în metode și oameni, atâta mucegaiu și atâta îmbătrânire, încât se cuvine să se deschidă ferestrele și ușile, să se alunge duhul vetust dintre ziduri, spre a pătrunde alt soare și alt suflet. Numa unei nații este în școală. Acolo se făuresc și se călesc luptătorii și biruitorii. [illegible] Începutul și tot aici este și sfârșitul unei nații.

România naționalistă și legionară va căuta în școală resursele puterii sale de mâine. Această putere, care trebuie să fie creatoare și permanentă, își are temelia în școală. Mortarul etern al națiunii care se așează dur și sigur în mersul său de înălțare spre biruință și veșnicie, se plămădește și se închegă în școală. Meșterii școlii sunt clădirii viitorului. De ei depinde acest viitor și ei sunt răspunzători pentru opera lor. Numai că această răspundere nu trebuie să aibă nici sens, nici conținut penal; ea trebuie să încoroneze în omagiu și în răsplată opera săvârșită.

Mai ales la o răscruce de viață, când trecutul se înecă în ceață și opacitate și dorința de a rămâne acolo ca o rană dureroasă, se cuvine încă mai mult de a ne reîntoarce spre școală cu îndoită grije. Această întoarcere, desbrăcată de ori ce ar putea fi spirit politic sau de vendetă, să înceapă opera adâncă, radicală și purificatoare a revizuirii, a transformării, a lecuirii și-a înviirii, pornind mai întâiu de la suflete. Școala, mai ales școala secundară de toate felurile, acela care formează tineretul eroic al izbânzii, are multe colțuri umbroase unde somnolează în rutină și obscurantism suflete îmbătrânite și uscate, bieți cărăbuși cari au uitat să sboare și care abia se târăsc între catedră și locuință. Sunt suflete de iască ce n'au vibrat niciodată, care s'au trezit la catedră fără nici o chemare, care s'au închistat în orar și manual și care n'au nici o resonanță pentru lumea gâlgâitoare de viață a școlii. Oameni fără vârstă, de culoarea pereților, cu pagini de manual di[illegible] ... o singură sensibilitate: [illegible]

[illegible]

Iar când la catedră ... [illegible] veghează ... ceci de ani, ... [illegible]

[illegible]

și a nu ști. Sufletul său de iască se închide ca o supapă și integritatea didactică care îi domină refuză efortul de punct cu rigiditatea balanței. Priviți un tablou de medii școlare după un examen oarecare și acolo unde veți găsi fragmente de punct exprimate în sutimi, să știți că un suflet de iască le-a drămuit și s'a bucurat fariseic când le-a scris pe hârtie.

Școala pe care o slujesc aceste suflete de iască este un cavou al tinereții și al setei de viață. În această școală se ucide entuziasmul, se sfărâmă visul și se înfrânează avântul spre culmile de biruință și de ideal, către care năvălește tinerețea. Școala aceasta trebuie închisă sau dărâmată, iar slujitorii săi dospiți în rutină și cociți în proprie acreală, svârliți nu numai ca netrebnici, dar chiar ca ucigași de suflete. România naționalistă și legionară nu se poate înălța și nu-și poate împlini destinul de cât izvorând senină și puternică din școala tinereții, a entuziasmului și a setei de biruință. Această școală trebuie eliberată de dascălii cu suflete de iască și cari o înăbușe și-i stau împotrivă, și redată spiritului de jertfă și de misiune ce trebuie să însuflețească orice catedră.

A. Nour

PAUL LECCA

Două răsvrătiri

In Lumea creată de Dumnezeu s'au petrecut două mari răsvrătiri: întâia a avut loc în lumea nevăzută, iar a doua — în lumea văzută. Atât Îngerii cât și jidovii — căci de ei este vorba — au avut același imbold la răsvrătire: trufia. Căci dacă Îngerii au vrut să fie mai mari decât Dumnezeu, jidovii au vrut să fie mai mari decât toate neamurile pământului. Și dacă pentru Îngeri obiectul răsvrătirii a fost Dumnezeu, pentru jidovi ținta de atac a fost și este Fiul Lui.

Analizând mai atent întreaga istorie a lumii, constatăm că absolut toate nenorocirile pe care le îndură dela început omenirea sunt rezultatul acestor două răsvrătiri cosmice.

Semnalul de războiu dintre Dumnezeu și Satan s'a dat îndată după căderea Îngerilor, al căror prim efect negativ a fost distrugerea celei dintâi creațiuni divine. Întâiul om cade pradă demonilor și de atunci încoace urmașii lui mereu se zbat în ghiarele lor.

Dar Dumnezeu, în nesfârșita Lui dragoste pentru ființa liberă, pregătește un plan de mântuire. Pregătește refacerea lumii în har, adică a doua creație, care e Creștinismul. Dar oriunde a venit Dumnezeu cu iubirea, Belzebul a fost prezent cu neagra lui ură.

Urmându-și planul de răscumpărare Dumnezeu alege un popor; dar Diavolul pune stăpânire pe același popor. Dumnezeu trimite oameni inspirați, oameni de geniu, ce prooroci; Diavolul însă trimite pe [illegible]. Un trimis al lui Dumnezeu — Moise — coboară, iluminat, după muntele unei divine înălțări sufletești, cu tablele legii în mână; trimișii Diavolului însă ridică din infernale întunecimi [illegible] vițel de aur. Dumnezeu trimite, în sfârșit, pe însuși Fiul Său; iar Diavolul, prin mijlocirea aceluiași popor [illegible] omoară și pe Acesta.

Hristos moare, dar învie [illegible] ară, dar reapare multipl[illegible] de exemplare răspândite [illegible] pământului. De atunci [illegible] lului răstignesc mereu, [illegible] mereu.

Astfel, iubirea evanghe[illegible] ordonează cu ura talmudi[illegible]

Naționalismul românesc ca[illegible] senților și inspirații lor [illegible] acesta care nu e decât unul. Naționalismul [illegible] nic, unitar și unanimitar.

PUNCTE DE VEDERE

DESPRE PROPAGANDA NOASTRA

Noi n'am avut o propagandă externă [illegible] ridicolul. Ce am avut [illegible]

[illegible]

Dar ce spune? De ce să ne mirăm la [illegible] Ungurii? Iată chiar acum ce fac. Știți că ocuparea Clujului de către trupele ungurești a fost transmisă de la fața locului de două companii americane de radio și de multe posturi europene? Știți că acum chiar, Ungurii protestează la radio împotriva tratamentului minorităților din România?

Ce facem noi în acest timp? [illegible]

Indiscutabil, n'am avut o propagandă serioasă în străinătate. [illegible]

[illegible]

Mircea P[illegible]

ERRATA

Din articolul „DESPRE [illegible] MUL NOSTRU" publicat [illegible] trecut, a fost sărit din [illegible] un întreg. Astfel după [illegible]

[illegible]

Țară vândută

de Dr. M. IONESCU-ROMANAȚI

Ni se sfâșie țara! Ni se fură pământul!

Un imens doliu se coboară peste inimile strivite de amărăciune și revoltă.

Cu ochii împietriți, cu dinții încleștați și cu pumnii strânși, asistăm la cea mai înfiorătoare scenă din tragedia acestui neam necăjit: mutilarea hotarelor, provocată de incapacitatea și trădarea fugiților conducători.

Se pare că suntem urmăriți, ca o fatalitate, de aripa neagră a unui blestem neîndurător, care nu uită nimic, nu iartă niciodată.

Întregirea națională [illegible] cel mai înalt vârf care domină marșul celor două milenii de existență românească.

Peste culmile victoriei, timp de 22 de ani, s'au rotit, însă, corbii și cucuvelele dezastrelor de azi.

Sub arcul de triumf al acestei victorii scumpe tuturor veacurilor de trăire românească, conducătorii au bencheluit, în permanentă beție de inconștiență.

Lipsă totală de creație, desastrele economice, prăbușirea echilibrului sufletesc al Națiunei, etc., erau, pentru conducători, fără cauzalitate bine definită. Cel mult se invoca explicația facilă a „fatalității istorice", a „vitregiei vremurilor", etc.

„Omul trăește sub vremi"! Iată formula de Stat care scutea pe conducător de răspunderea actelor sale. Este atitudinea fatalist-orientală a inimilor de iască, ce nu mai storc nimic din uscăciunea lor de mumie.

Slugărnicia, lașitatea și trădarea impregnau cu virusul lor nimicitor, toate actele de Stat ale epigonilor cari s'au succedat la conducerea României post-belice. Am trăit prea mult sub robia fanarioților, sub protectoratul Inaltei-Porți sau sub iobăgia cea mai neagră a boierilor „patrioți", ca să fie altfel.

Abia se ridica pe scaunul Munteniei sau Moldovei câte un domnitor de ispravă, că [illegible] lanț. Contracandidații cu [illegible] cu galbeni grei, porneau cu [illegible]. Aceste creaturi abjecte [illegible] din caverne, cu [illegible] se târau în pa[illegible] altădată, în [illegible] mai [illegible]

Ajunși „la putere [illegible] nicia sugrumată.

In acest timp, marea masă a țării, țărănimea, era slugă înlănțuită în cătușele robiei, întunericului și neștiinței.

„Conștiința națională", „Cinste", „Muncă", „Ideal", erau subtilități, formule necunoscute clasei conducătoare supra-puse.

Așa dar, slugărnicia, lașitatea și trădarea la care se adăugau minciuna, beția și incompetința, iată balastul care a împiedicat sborul eliberării noastre din apele păcatului.

Din fericire, nu ne-au lipsit, însă, nici visionarii și nici martirii cari au plătit cu viața lor dorința să facă din țara aceasta o țară mai bună.

Dar, ori de câte ori se aprindea în întunerie o lumină duhurile rele o stingeau cu aripa lor de moarte.

O fatalitate inexorabilă, ca în Oedip-Rege al lui Sofocle, ne determina să asasinăm cu sorociu în ochii celui care, prin întunerec, ne purta de mână spre lumină. Un blestem greu osândea acest neam să-și trădeze conducătorii adevărați, să-i vândă pentru un blid de linte.

Ion Vodă cel Cumplit, eroul dela Roșcani, a fost trădat.

Mihai Viteazul, precursorul Unirei, a fost trădat.

Horia, mucenicul Ardealului, a fost trădat.

Tudor Vladimirescu, deasemenea, a fost trădat.

Ori de câte ori se ivea un predestinat care încerca o reformă sănătoasă pentru țară, lama securii curma dintr'o lovitură această „îndrăzneală periculoasă Statului".

Alexandru Ion Cuza este unul dintre domnitorii geniali ai acestui pământ. Reformele sale, ca: împroprietărirea țăranilor, secularizarea averilor mănăstirești, desființarea robiei țiganilor, Unirea Principatelor, etc., stau la baza României moderne. Și, cu toate acestea, acest reformator strălucit a fost alungat din domnie de coaliția netrebnică a boierilor vremii. Până și manualele de istorie strecoară cu grijă în obscuritate, această figură nobilă a sângelui cumanesc. (Când istoria e scrisă de N. Iorga, care rezumă în persoana sa o colecție de contradicții).

Până în ziua de 6 Septembrie 1940 istoria s'a repetat.

Clasa conducătoare n'a fost la înălțimea misiunei cerute.

Hoardele politicianiste prădau țara mai rău decât lăcustele.

Toate bogățiile neamului erau în mâinile străinilor.

Țărănimii i se ofereau minciuna, întunericul, tuberculoza, pelagra și desnădejdea.

Sufletele ne-au fost otrăvite, elanurile devastate și credințele pârjolite de lăcrușii prostituției politicianiste.

Străinii, cu lumânări la ochi, fabricau curente de opinie publică, iar când blumenfeldii ridicau amenințător degetul politicianismul slugarnic făcea sluj, vânzând și trădând interese sfinte ale neamului.

În mijlocul acestui spectacol degradant, marginea prăpastiei, apare un miracol: [illegible] naționalist.

Geniul acestui neam nu murise!

Apare ca fulger de năvalnice romantismul sinelui, la lumina căruia se descifra viitorul României.

Începe o luptă pe viață și pe moarte între iudeo-democrați, — negrii „cavaleri" blindați în carapace de aur, și între tineretul naționalist, care reprezenta spiritul de conservare a marilor virtuți.

Închisorile erau pline de legionari. Se trăgea cu mitraliera, se ochia cu pistolul drept în inima țării. Dârzenia, spiritul de sacrificiu, mândria și onoarea săreau [illegible] în răspântii sau în piețele pu[illegible]

Ca în apocalips, o beție de sânge înfricoșetoare guverna țara.

Mii de tineri dintre cei mai aleși, dintre cei mai devotați cauzei acestui pământ, au fost doborâți de mâna trădătoare a conducătorilor.

Arcanumele de înaltă spiritualitate românească, conduse de o nepăsare vecină cu lașitatea, n'au făcut, nici măcar de formă, un elementar gest de protest în fața nelegiuirilor.

Câtă lașitate! Câtă decrepitudine!

Iudaismul, masoneria și democrațiile din Apus ne dictau orientarea politicei noastre externe.

„Nu există: Mica Înțelegere, nici Înțelegere Balcanică și nici Liga Națiunilor. Cine crede în acestea dovedește că n'a înțeles nimic. In 48 ore, voiu face alianța militară cu Italia și Germania".

Iată cuvinte de înaltă prevedere politică rostite la timp de către Corneliu Zelea Codreanu!

Vox clamantis in deserto.

Pentru această „aberație", politicianismul, i-a jurat moartea și chinurile Golgotei.

Cuvântul lui profetic n'a fost ascultat.

In acel moment, însă, a sunat gongul dezastrului.

N'au trecut doi ani și cortina s'a ridicat peste o Românie cu hotarele crunt mutilate.

De departe..., din Ardeal, se aud împușcături, trosnete de case frânte, scrâșnet de revoltă, chin și suferință.

România întreagă, pentru care au visat, au trăit și au murit atâtea generații, a fost vândută de incapacitatea conducerii de Stat, lipsită de elementarul simț geopolitic, a fost trădată de cei cari „n'au prevăzut dar nici n'au văzut evenimentele de sub ochii lor".

Transilvania, Bucovina și Basarabia sunt cernite cu funinginea întunericului necuprins.

Până mai ieri, se cânta și se dansa pe mormintele legionarilor.

Era ora ospățului! Petreceau liniștiți cari n'au crescut niciodată în Sfânta Neamului de pe calea cu pulbere de stele.

La taraba desastrului democratic stau gușații cu mâna pe cântar.

Țara este la mezat!

Cine aruncă mai mult pe platanul balanței?

El au totul de vânzare! Și țara și părinții și conștiința!

Chiar și sunt de vânzare!

Un popor vândut! Vândut de ai săi — pentru bani.

In timpul târguelilor, [illegible] trag plugul care ară pentru alții.

Românii, în țara vândută, cadențați în marș funebru, trec trădătorii!

Și sunt mulți, — ca lacrimile noastre!

Se întunecă o filă grea de păcate. Un spectacol decăzut..., în sfârșit.

Spre alt viitor, legănată în ritmul eternității, pășește o Românie Nouă, pe calea mormintelor, sub vraja misticei legionare.

(Articol ap[illegible] din 14 Octomvrie 1937 [illegible])

I. Gregorian

ROMANI!
CUMPĂRAȚI DIN MAGAZINELE ROMÂNEȘ[TI]
CĂMĂȘI, CRAVATE, PIJAMA[LE]
„NIKY"
DUMITRU BORCEA, VICTORIEI 114. Tel. 3.31.60
MULȚUMITĂ CONCURSULUI DAT, VINDEM CU 100 LEI [illegible] CĂMAȘE MAI IEFTIN CA TOATE MAGAZINELE SIMILARE

Jurnal de războiu

Jurnal românesc

HANS CAROSSA

23 Noembrie 1916

[illegible] două zile vom fi scutiţi de [illegible] aruncăm: mulţi îşi scot căr[illegible] mintele cele bune, unii aşează [illegible] raile pe masă. Cartierul meu [illegible] liniştit; [illegible] pisoiul [illegible] Azi am fost martor [illegible] care în sine poate nu insemn[illegible] totuşi pare că mă interesează [illegible] mine şi pe mulţi alţii. Acum [illegible] câţiva s'au ivit o mulţime de [illegible] palidu[illegible], mai cu [illegible] ei ca arde lapte. Un [illegible] de 15 ani, care face pe ser[illegible] că a fost însărcinat să [illegible] din micile vieţuitoare, [illegible] văzui cum le ducea din[illegible] şi înainte să-i ghicească în[illegible] unul câte unul, cu o ... de pereţele hambarului, un [illegible] remişcaţi; apoi fluerând şi [illegible] şi braţele, cum îi este obi[illegible] în bucătăria unde se [illegible] mâncare; se aşează lângă [illegible] cu poftă. Dar unul din [illegible] unul albastru cenuşiu, [illegible] capul şi picioarele albe, cu [illegible] cu totul deose[illegible] aceasta a atins cifra [illegible] milioane exemplare. [illegible] tradusă în mai toate [illegible] poate fi socotită după [illegible] răspândită carte de pe glob [illegible] asemeni cifre excepţionale [illegible] de doctrină naţional[illegible] laboratorilor Führerului [illegible] cele ale lui Alfred [illegible] exemplare); Gritzbach [illegible] lui Göring, care a [illegible] asupra persoanei [illegible] Hermann Göring [illegible] de mâncare. Il priveam dela [illegible] urmărind totul. Tâ[illegible] animalul mai mâncă puţin [illegible] parcă se luptă cu o ameţea[illegible] şi puse lingura deo[illegible] ce plecară ceilalţi, pipăi [illegible] băgare de seamă, ca şi cum s'ar [illegible] s'ar fi îndoit de prezenţa lui, [illegible] toată precauţiunea, ca şi [illegible] jucărie de porţelan, îl aşează [illegible] întinzându-i pâinea şi carnea [illegible] Pisoiul mâncă puţin, [illegible] plăcere băiatului, iar când [illegible] şi vorbi foarte mişcător; [illegible] multe ori cuvântul „Macica" [illegible] spre pisoiu. Femeia se [illegible] animal şi ieşi. De atunci flăcăul [illegible] treabă prin curte. Pe cei morţi [illegible] băgare de seamă ca [illegible] i-a dus. Toată firea lui mi [illegible] Privirea mai deşteap[illegible] mai sigur, şi nici nu l-am mai [illegible]

de ce venerau acest animal şi pedepseau pe ucigaşii lui. Lumea isprăvise toate sfaturile şi acuma privea cu speranţă spre mine. Dehm care venea tocmai în-tr'acele era pentru morfină, iar eu am adăugat şi atropina. După ce pisoiul a fost scos din baie, i-am făcut o injecţie slabă la coapsă, în care lucru o fată mică dădu un ţipăt. Dar Macica, nici nu a tresărit la înţepătură, atât de puternice erau chinurile lui interne. După trei minute se îndreptă spre un loc însorit pe duşumea, se întinse comod, îşi aşeză capul pe labele de înainte şi adormi, torcând din când în când încet. Astfel îl găsirăm târziu, când nu mai strălucea de mult soarele, apoi începu iarăşi zadarnica căutare a anei. Am repetat injecţia de trei ori mai puternică. După aceia s'a înveselit, devenind aproape sburdalnic, şi se dădea la salturi ştrengăreşti, ca şi cum un început de nebunie ar încerca să-i schimbe firea; totuşi pisoiul rămase în liniile mişcărilor lui. Deodată îmi sări în piept şi îmi mirosi faţa. Il ridicai şi-l aşezai la picioarele mele: el se supuse miorlăind şi adormi deodată. Deşteptându-mă la ora 2, făcui lumină cu lampa mea de buzunar. Dormea cu svâcnituri slabe, coada o petrecuse împrejurul trupului [illegible] iar capul era [illegible] pe piciorul meu stâng. Aceasta mă jena şi încercai să trag piciorul; atunci mârâi supărat, ba părea că ar vrea să-mi muşte degetele. Atunci am făcut pe bine-crescutul, cum se cuvine faţă de o fiinţă pe moarte şi nu m'am mai mişcat de loc. Siliţi de micul animal la linişte, simţii deodată o schimbare în mine, o ciudată linişte şi concentrare interni, care mi se părea că în limbajul călugăresc se numeşte reculegere. Trupul se simţea uşurat, gândirea decurgea mai liberă şi mai sigură decât altă dată. Idei despre firea anumitor boli se îmbulzeau în mintea mea.

Imi străbătu prin minte tot ce auzisem şi citisem vreodată bun despre pisici. La urmă şi legenda aceea înduioşătoare a potopului, despre care îmi povestea mama de atâtea ori. Un copilaş plutea în leagănul său în mijlocul unei ape fără margini, stârnită de vânt. In leagăn cu el se afla şi o pisică, şi ori de câte ori leagănul ameninţa să se răstoarne, animalul cel sprinten sărea pe partea cealaltă pentru a menţine echilibrul, până când în sfârşit barca cea mică rămase agăţată în coroana unui stejar înalt. Potopul scăzu, leagănul a fost dat jos şi copilul şi pisica au fost găsiţi teferi înăuntru.

Plecând dela astfel de amintiri închipuirea mea străbătea alte fărâmuri, pentru a se înapoia însfârşit la cel mai apropiat, real, şi pentru un moment cel mai dorit. Deodată îmi adusei aminte că într'una din genţile de piele printre pachetele de pansamente şi instrumente, trebue să fie cheia carului sanitar; probabil că eu s'o fi pus-o acolo. Scăpai apoi de această grijă, aţipii aproape fără să vreau şi dormii până mă deşteptă Rehm, aducându-mi ceaiul. Ii spusei să caute cheia pe care o găsi în [illegible] pomenit. Macica nu s'a mai deşteptat însă. Pe când mă sculam, răsuflarea lui înceta. Urmă apoi un scâncet repede şi aspru şi, în sfârşit o răsuflare adâncă, aproape plăcută...

22 Noembrie 1916

[illegible] albastru-cenuşiu a murit [illegible] că am o oră liberă vreau [illegible] povestea scurtă a sufe[illegible] face doar partea din ziua [illegible] mă deşteptă un slab [illegible] In odaia cea mare cu fa[illegible] cel tânăr stătea ghe[illegible] şi întindea animalului când [illegible] lapte, când unul cu apă. Spu[illegible] a vărsat sânge, iar dim[illegible] Nici nu se uita la lapte, [illegible] spre apă. Când mă apropiai [illegible] încet capul, cu un ... şi [illegible] se subţiase foarte mult, [illegible] care începu[illegible] [illegible] dar se cutremura la fiecare [illegible] da înapoi cu un ... [illegible] orice încercare de a [illegible] dureri, deşi un flăcău turbat [illegible] Deodată îşi vârî lăbuţa [illegible] şi pe a doua, iar la urmă [illegible] cu totul în vasul, care era [illegible] Umplurăm o farfurioară [illegible] se culcă înăuntru cu toată [illegible] lui internă şi rămase liniştit [illegible] intră ţăranca, copii şi ve[illegible] nu cere de curiozitate şi de [illegible] invalida pe. Micul animal [illegible] lui. Nu mai departe decât, eri [illegible] fără să i se fi dat vre-o [illegible] şi acum nu se mai gândea [illegible] scape printr'o moarte grab[illegible] nu spune decât că este un [illegible] de drumeţ şi [illegible] a-l face bine. Ca şi cum [illegible] i-ar fi apropiat de Dum[illegible] i se arăta mai cu[illegible] Şi într'adevăr [illegible] micului pisic era ceva ad[illegible] de nedescris, care îl ridica [illegible] lui, un fel de mândrie, par[illegible] conştient de însuşiri lui fru[illegible] pe care moartea, încetul, i-a putut-o mădea [illegible] decum să i-o [illegible] cum, ţinând seamă de [illegible] încercai să rămână cre[illegible] sale, cum, deşi sguduit de [illegible] îşi păstra demnitatea şi nu re[illegible] aplecare a stăpânului. [illegible] o îndoiesc mai mult decât în[illegible] Iar aci ascunsa ceva spi[illegible] egiptenii ştiau foarte bine

SERVICIILE

DE APROVIZIONARE ALIMENTARĂ ALE ARMATEI GERMANE

Din campaniile din Polonia, Norvegia şi îndeosebi cea din Vest se ştie că populaţia ţărilor, pe unde a bântuit războiul, şi chiar membrii armatelor duşmane au rămas uimiţi de excelenta alimentaţie a trupelor germane, care s'a dovedit a fi cu totul alta decât o prezentase propaganda adversarilor. Un martor obiectiv, reporterul ziarului spaniol „ABC" a declarat pe atunci că superioritatea trupelor germane se explică în parte şi prin superioritatea alimentaţiei obţinută de soldaţii Reichului. Alimentaţia bună, se poate chiar spune exemplară a soldaţilor germani este, fără îndoială, o realizare uriaşă a serviciilor competente (numite în armată „IV a") ale agriculturii şi economiei alimentaţiei germane şi în cele din urmă a organizaţiei de transport. O imagine reală asupra cantităţilor enorme, necesitate de armată, ne putem face dacă ţinem seama că pentru marea ofensivă din Vest, adică pentru intervalul dela 10 Maiu până la 21 Iunie, au fost pregătite 462.000 tone de alimente, furaje etc. — o cantitate ce însemnează 955 trenuri complecte de alimente cu câte 30 vagoane fiecare.

O condiţiune esenţială pentru a duce la capăt marea misiune a alimentaţiei este multilaterala muncă pregătitoare din timp de pace. Alimentaţia armatei germane a fost sistematic pregătită. Aci trebuie relevat că, faţă de proporţiile, multilateralitatea şi importanţa misiunii, ea a fost împlinită de un număr aproximativ mic de oameni. Că aprovizionarea cu alimente s'a putut face din toate depozitele de alimente, împrăştiate în întreaga Germanie, şi cu cele mai moderne instalaţii tehnice, se datoreşte numai concepţiei complect nebiurocratice a armatei germane, care înţelege să profite de fiecare progres verificat. Succesele înregistrate de armata Reichului se datoresc în mare parte tocmai acestei concepţii. Echipamentul modern al organizaţiei germane de aprovizionare, care cuprinde toate cele necesare, dela instalaţiile de transport până la „frământătorul" motorizat pentru cocă şi aerisitorul special pentru carne, precum şi cercetarea ştiinţifică a metodelor de gătit, i-au asigurat dela început superioritatea faţă de organizaţiile adversare în acest domeniu.

Este semnificativ pentru spiritul, în care s'a desfăşurat activitatea organizaţiei militare de alimentaţie, că există încă de mult o colaborare rodnică cu economia. Aproape toate ramurile industriei alimentare sunt furnizorii armatei, care evită fundarea întreprinderilor de regie, creindu-şi, în schimb, un cerc larg de furnizori pe cât posibil de capabili. Si comerţul en gros figurează ca furnizor. Toate firmele au împlinit perfect dorinţele armatei, care a profitat chiar de numeroasele iniţiative luate din partea întreprinderilor. Multe întreprinderi ale industriei alimentare datoresc lărgirea producţiei lor însă impulsului dat de organizaţia de alimentaţie a armatei.

Tocmai serviciile de alimentaţie sunt în stare să dea un atare impuls, deoarece pun constient şi sistematic în serviciul alimentaţiei soldaţilor cercetările şi experienţele ştiinţei alimentare. Eforturile făcute în privinţa obţinerii unei alimentaţii sănătoase şi variate, precum şi asortimentul oarecum limitat al alimentelor germane, asortiment care constă, pentru alimentaţia comună, în esenţial din carne, grăsime, secară, zahăr şi cartofi, au dus la creiarea a noui alimente, adică la noulle combinaţii de alimente.

Cuprinzătoarea muncă pregătitoare se poate verifica abia în crâncene lupte. Că organizaţia de alimentaţie a armatei germane va lucra bine într'un războiu „normal" era dela sine înţeles. In campania din Vest ea trebuia însă să funcţioneze tot atât de bine chiar în condiţiuni neobişnuite; „războiului fulger" trebuia să corespundă „aprovizionarea alimentară fulger".

Foarte dificil era, pentru aprovizionarea armatei, să ţină pas cu viteza înaintării trupelor germane. Locurile de predare a alimentelor se schimbau la fiecare zi, adeseori chiar de mai multe ori în acelaş zi, iar serviciile de aprovizionare trebuiau să lucreze într'o regiune, care, din multe puncte de vedere, nu putea fi considerată ca „în dosul frontului".

Pentru a face faţă tuturor cerinţelor, de pildă, comenzile în dosul frontului, activarea fabricilor potrivite, procurarea personalului necesar şi însfârşit aranjarea socotelilor pentru mărfurile livrate, funcţionarii răspunzători ai serviciilor de alimentaţie trebuiau să fie comercianţi şi organizatori de primul rang. Faptul că s'a realizat repede o strânsă colaborare cu întreprinderile din ţinuturile ocupate şi că metoda de lucru a serviciilor germane este apreciată de către proprietarii acestor întreprinderi, cu toate că nu se admite nici aci profitul în urma războiului, dovedeşte că administraţia militară germană s'a adeverit şi în acest domeniu comercial.

Astfel se împlini, sub semnul unei conduceri geniale a războiului, o muncă organizatorică impozantă şi în domeniul aprovizionării armatei uriaşe în luptă, aprovizionare pe care această armată se putea şi se poate baza complect în orice situaţie.

Artur Konradi

D. Artur Adolf Konradi, conducătorul germanilor din România a împlinit 60 de ani.

Prieten încercat al Ţării noastre şi unul dintre realizatorii colaborării româno germane, d. Konradi lucrează neobosit la intensificarea relaţiilor dintre Reich şi România prin cunoaşterea şi înţelegerea directă a popoarelor noastre, înţelegere pentru care pledează nu numai interesele imediate comune, dar însăşi istoria şi un puternic determinism geo-politic — destinul acestui spaţiu european.

Urăm, deaceea, vechiului prieten al Ţării acesteia pe care d. Konradi o iubeşte cu o pasiune cu adevărat românească, încă ani mulţi de viaţă rodnică şi mulţumită.

Situaţia militară

AFRICA

TEATRUL MAREI DECIZIUNI

BERLIN — De când Mediterana a devenit teatru de războiu, s'a pus în discuţie şi problema Africei.

Cu ocazia marilor prefaceri ale Omenirii, Continentul african n'a prea avut cuvânt de spus. Este însă foarte probabil ca acest lucru să se schimbe radical şi cât se poate de repede, chiar în decursul acestui războiu.

Sunt în primul rând 3 zone, a căror soartă va avea repercusiuni decisive asupra viitorului Imperiului britanic. Aceste zone sunt: Suezul, Marocul, Gibraltarul şi marile posesiuni coloniale engleze şi franceze.

1. SUEZUL. Italienii s'au şi apropiat cu 100 km. de acest obiectiv de mare însemnătate. Guvernul egiptean a şi anunţat că Egiptul nu se consideră în stare de războiu cu Italia. Din această pricină guvernul britanic s'a văzut nevoit să aresteze, în mod deghizat, pe regele Faruk. In fine dividendele peste măsură de mari ale acţiunilor dela Canalul de Suez nu se mai plătesc anul acesta; o cruntă lovitură pentru bancherii din City. Stăpânirea engleză a Canalului de Suez se îndreaptă cu precizie matematică spre un apropiat sfârşit. De unde ar putea englezii să primească ajutor în această clipă? Ţara mamă se zbate ca singură între viaţă şi moarte. De la Singapore şi din Orientul depărtat au fost trimişi pe front aproape toţi oamenii. Acelaş lucru se poate spune şi despre forţele engleze din Syria şi din Palestina. In ziua în care drapelul italian va flutura la Port Said atunci uşile se vor deschide larg spre alte obiective: spre Marea Roşie şi drumul spre Indii; spre Sudan prin Egipt şi aceasta spre stabilirea legăturii cu Abisinia Italiană; spre Africa Centrală şi mai cu seamă spre Kenia, vechea şi neuitata colonie germană; spre Syria, Irak, Iran şi spre întregul Orient apropiat. Victoria la Canalul de Suez ar însemna şi izolarea completă a flotei engleze, care operează în Mediterana răsăriteană, navigând în sus şi în jos şi vorbind cu emfază despre „desăvârşita ei supremaţie".

Egiptul va deveni astfel un punct important al bătăliei decisive. Ţări cum sunt Turcia şi Grecia şovăesc încă între Anglia şi Axă. Şovăiala lor va înceta în ziua când Canalul de Suez va fi pierdut pentru englezi.

2. GIBRALTARUL ŞI MAROCUL. Când se vorbeşte despre importanţa Gibraltarului, trebue să se aibă în vedere în acelaşi timp şi Marocul; întrucât împreună alcătuesc o poziţie dominantă şi alcătuiesc un singur tot.

Asupra importanţei Gibraltarului nu trebue să se mai insiste. Fiecare copil învaţă acest lucru la prima lecţie de geografie. Mai bine de o sută de ani, spaniolii au trebui să suporte acest cuiu în trupul ţării lor. Au fost prea slabi ca să se poată răsvrăti împotriva tiranului. Astăzi situaţia este cu totul alta. Anglia se află încleştată în cea mai înverşunată luptă din istoria ei, pe viaţă şi pe moarte. Ce om politic spaniol, cu grijă de viitorul şi prosperitatea ţării sale, ar putea să lase să-i scape asemenea ocazie? Acum ori nici odată Gibraltarul se va realipi de Spania, căreia îi aparţine, de drept şi de fapt, cum aparţine mâna de trupul unui om.

Iar dincolo de strâmtoarea Gibraltarului se întind mănoasele câmpii africane, care aparţin deasemenea Spaniei. Pământul acesta a fost plătit şi păstrat cu scump tribut de sânge spaniol. Spania singură are drept asupra acestui pământ.

Africa cuprinde Mediterana din două părţi sau, dacă este să ne exprimăm în termeni strategici, de la aripi. Cine stăpâneşte cele 2 poziţii de la aripi, stăpâneşte 50% din mare. Când însă Italia este aliata stăpânitorilor, Italia, cea mai mare putere din Mediterana, care stăpâneşte şi cea mai mare întindere de pământ pe ambele maluri, procentul acesta se ridică la 100%.

3. Astăzi nu este vorba numai de cei doi pilaştri ai Africei: Marocul şi Suezul, ci de mai mult, de colonii. Aceste colonii au bogăţii care n'au fost puse în valoare nici de englezi nici de francezi şi cu atât mai puţin de belgieni (Kongo). Aceste state erau prea bogate şi prea îndestulate ca să mai aibă asemenea preocupări. Ele n'aveau niciun interes să dea o dezvoltare prea mare coloniilor lor. Ba chiar comprimau producţia multor articole pentru a menţine preţurile ridicate pe piaţa mondială ca nu cumva frumoasele dividente să scadă.

Italia încă de pe acum a făcut ca pământul său colonial din Africa (Lybia şi Cyrenaica) să fie perfect întregit cu ţara mamă, formând o singură comunitate: „Imperium". Oraşele Tripolis şi Bengasi sunt astăzi tot atât de italieneşti cum ar fi Neapolul sau Taormina. Italia este pe calea cea mai bună, aceea care-i asigură mărirea imperiului ei colonial şi anume în asemenea măsură încât între Lybia şi Abisinia să se stabilească o punte prin Sudanul englez. Dar Germania? Aceasta nu vrea şi nici nu poate să fie exclusă din rândurile marilor puteri europene care posedă posesiuni coloniale.

Aşa dar o mare parte din Africa va forma o singură bază de materii prime pentru puterile Axei, destul de puternică pentru a trece un lung examen şi pentru a nu putea fi atacată de duşmani.

Să examinăm situaţia considerată drept cea mai fericită pentru prietenii 100% ai englezilor. Anglia fiind gata să-şi dea duhul, americanii se decid să păşească pe câmpul de luptă, luând asupra lor întreprinderile englezilor.

Dacă americanii voiesc într'adevăr să bată puterile Axei, America trebue să întreprindă atunci un atac de debarcare. Flota poate domina mările, dar nu poate decide o bătălie terestră. La mări puterile Axei pot renunţa dacă stăpânesc un mare spaţiu african. Distanţele peste Ocean sunt prea mari pentru a se putea duce cu efect un războiu aerian împotriva Germaniei şi Italiei. Germania poate în schimb să dea o luptă aeriană distrugătoare împotriva Angliei, întrucât bazele ei se află în faţa, chiar la uşa, obiectivelor ce trebue să atace. Situaţia Americii este cu totul alta. Un atac aerian care se execută, parcurgându-se 5.000 kilometri distanţă pierde mu[illegible] din eficacitatea sa. Chiar dacă s'ar c[illegible] cru, micşorându-se distant[illegible] mătate, situaţia n'ar put[illegible] ţită.

Ori cum ar fi privit[illegible] când America ar înt[illegible] de Anglia se cere [illegible] barcând. Dar unde [illegible] Franţa nu mai est[illegible] s'ar putea debarc[illegible] carea reuşeşte [illegible] deabia după [illegible] frânată cu pute[illegible] Axei [illegible] ritoriul africa[illegible]

Perspectiv[illegible] viitorului [illegible] acum. Um[illegible] se dă la [illegible] uriaşă luptă [illegible] lume [illegible] glezilor. In această luptă Af[illegible] un rol decisiv, Marşul care [illegible] acum asupra Suezului poa[illegible] drept introducere.

BISERICEŞTI
NICOLAE GU[illegible]
[illegible] CIZELATOR
S[illegible] în obiecte Bisericeşti
Căcoane, potir[illegible] [illegible] şi argi[illegible] [illegible] ce obi[illegible]
[illegible] ŞI MAGAZIN
BUCUREŞTI, [illegible] Nr. 21 A.

Situaţia forţelor în Pacific

In Extremul-orient Anglia trebue să se retragă din regiunile pe care le-a cucerit în cursul acestui secol după evacuarea militară a Tien-Tsin-ului şi Shanghai, urmează evacuarea civilă a Hong-Kong-ului şi Singapour, în timp ce Australia şi Noua-Zeelandă sunt tot mai izolate, în măsura în care Insula britanică este şi ea din ce în ce mai slabă.

Americanii sunt hotărâţi în mod tot mai manifest să ia moştenirea englezilor pe ţărmul occidental al Oceanului Pacific şi să continue, prin ocuparea numeroaselor grupe de insule engleze, politica de securitate începută luând din mâinile Angliei lanţul de insule situate între Canada şi Brazilia. Japonia însă nu este deloc dispusă să accepte fără protest această presiune americană în zona sa de interese şi pare mai de grabă că devansează pe americani. Se pare că în Pacific, unde americanii deţin cu Hawai centrul strategic, iau naştere noui mişcări decisive şi cari vor [illegible] definitivă a [illegible]

Comerciantul Gheorghe F[illegible]ănescu

a subscris suma de 50.[illegible] pentru „Ajutorul legi[illegible]"

D. Gheorghe D. Fundănescu, cunoscut comerciant din Capitală, proprietar al magazinului „La Crucea Albă", răspunzând apelului lansat de d. Horia Sima, comandantul mişcării legionare şi vice-preşedintele consiliului de miniştri, în vederea înfiinţării unui serviciu de asistenţă legionară denumit „Ajutorul legionar", a subscris suma de 50 mii lei pe care o ţine la dispoziţie.

Cu acest prilej, d. Gh. D. Fundănescu a trimis comandamentului mişcării legionare, următoarea scrisoare:

Onor, Comandament[illegible]

Răspun[illegible] tre d. Hor[illegible] [illegible]

Trăiască [illegible] Căpitanul!
GHEO[illegible] FUNDĂNESCU

„Sfarmă Piatră" în TIMPUL MAREI PRIGOANE

Lista masonilor din România

Incepând cu Nr. 41, am publicat în fiecare număr câte o listă de masoni, pe care o continuăm astăzi:

137. **Carol Konya,** farmacist Ministerul Sănătății;
138. **Oscar Kauffman,** dir. gl. al Băncii de Credit, grad 33;
139. **Henry Kostin-Koenigsberg,** nepotul lui Tudor Vladimirescu și strănepotul lui Miron Costin;
140. **George Kintescu,** venerabil de loje, gr. 32;
141. **Lucian,** jidan, fost orator la „Steaua Dunării";
142. **Al. Emil Lăzărescu,** avocat;
143. **François Lebrun,** dela Maison des Français;
144. **Marcu Lischnovski,** arhitect;
145. **N. N. LENGUCEANU,** fost de curând ministru, grad 33, fost secretar gl. la Justiție în guvernul tehnicienilor;
146. **P. Lupașcu;**
147. **Frantz Ludvig;**
148. **Ștefan Lupașcu;**
149. dr. **L. Mavromati,** gr. 30;
150. **N. MAXIM,** gr. 31, fost subsecretar de Stat;
151. **Marcu Sebastian, avocat, gr. 30;**
152. ing. **ION MICLESCU,** dir. comercial c. f. r;
153. **Ioan Muche,** gazetar;
154. **C. Moteanu,** fost senator, gr. 30;
155. **N. Mandiuc,** fost senator, cel care s'a transformat în apărătorul sfintelor drepturi jidănești în România, președinte și membru în aproape toate consiliile de ad-ție ale societăților jidovești;
156. arh. **Mihalcea;**
157. dr. **Mulgund,** oculist;
158. **Leonte Moldoveanu,** prietenul lui Gross-Kagero;
159. Col. **Maltopol;**
160. **A. Negulescu,** c-dor rezervă;
161. **Negulescu,** director la Banca Românească;
162. **Bohdjelian Nubar,** armean.
163. dr. **S. Novak,** medic comunal gr. 33;
164. av. **Niculescu-Mislea;**
165. **SERGIU NIȚA,** fost ministru;
166. **Otescu,** fost subsecretar Stat;
167. dr. **Pavelescu;**
168. dr. **Paicu,** medic veterinar;
169. **Pascal,** jidov;
170. **Panus,** medic veterinar refugiat din Siberia;
171. **Erast Peretz;**
172. **Pop Marțian,** artist;
173. **Nunucă Protopopescu,** gr. 33;
174. ing. **Al. Polizu,** dir. gl. al contingentării;
175. **Iulian Peter;**
176. prof. **Partenie,** din Iași;
177. **Petroniu,** avocatul principelui Bibescu;
178. arh. **C. Pomponiu,** gr. 30;
179. ing. **G. Pomponiu;**
180. **S. Pascu-Braunstein,** jidov;
181. **N. Pascu,** avocat în ministerul finanțelor;
182. ing. **G. Popescu,** cumnatul lui Virgilică Madgearu;
183. **Paul Prodan,** directorul Teatrului Național, gr. 30;
184. **Ion Pribeagu,** poet-publicist, jidan;
185. ing. **Al. Paltov,** jidan din Basarabia, inspector la c. f. r.;
186. ing. **A. Pavelescu;**
187. **Paves,** ceasornicar, jidan;
188. **Barbu Pălțineanu,** gr. 33;

(va urma în nr. viitor)

† GENERALUL CANTACUZINO

Moartea Generalului Cantacuzino-Grănicerul ne surprinde în plină încleștare cu dușmanul. Este o pierdere profund dureroasă și ireparabilă.

Mișcarea naționalistă, indiferent de culoarea cămășii, a avut în el un soldat credincios și un mucenic.

Generalul Cantacuzino, coborîtor din jilț domnesc, este simbol logoditor al naționalismului tânăr cu istoria Țării. Umbra bătrînului Cavaler se prelungește astăzi ocrotitoare dintre șantierele României. Noui peste timp pînă în pridvorul ctitorilor Cantacuzinești.

Erou în războiu și erou în viața civică, generalul a murit aureolat de glorie și plâns ca un prinț drept și bun.

Sfarmă Piatră se închină cu emoție și cu respect la groapa lui.

(Articol apărut în „Sfarmă Piatră" No. 98 din 14 Octomvrie 1937). **Al. Gregorian**

Noul Wilhelm Tell: Georges Oltramare

DE

AL. GREGORIAN

(Din Sfarmă Piatră No. 120 din 24 Mayție 1938)

„In Elveția există o foare puternică mișcare naționalistă, pe care o conduce un om nou, un poet tânăr și seducător din Geneva, Georges Oltramare. Urmăresc mișcarea aceasta de aproape trei ani. Un prieten, deputatul Paul Bonny, pe care nu-l cunosc nici astăzi decât din scrisul lui elegant și cuprinzător, are copleșitoarea amabilitate să mă informeze din când în când asupra ei și să-mi trimită regulat gazeta „L'Action Nationale", o inexpugnabilă fortăreață a șvițerianismului revoluționar.

Inceputul acestei miraculoase mișcări politice, care a izbutit în câțiva ani să impună celei mai pestrițe țări din Europa o conștiință națională unitară, este foarte recent: anul 1930 și se împletește cu ascensiunea glorioasă a scriitorului Oltramare.

Georges Oltramare are astăzi patruzeci de ani și faima de a fi cel mai mare pamfletar al Elveției, cel mai bun autor dramatic și cel mai temut agitator politic din țara lui Wilhelm Tell, a lui Rousseau și a Ligii Națiunilor.

In 1916 a fost în România, preceptor în familia Ghika din București și corespondent de război la „Journal de Genéve".

In 1917 își ia licența în drept.

In 1918 începe să colaboreze în ziarul „La Suisse" unde publică o serie de articole violente contra politicianilor corupți, pe care le reuni mai târziu în volumul de mare succes intitulat „Sans laisser de traces".

In 1920 recoltează un mare succes cu piesa „Rat d'Hôtel" jucată pe una din marile scene genevese. De aci încolo revistele literare încep să-l asalteze pentru a și-l câștiga colaborator, și în scurt timp cucerește simpatia întregei Geneve și chiar a... Ligii Națiunilor care-i oferi un post în serviciul de secretariat.

După ce se edifică asupra ideologiei utopice a babilonului de pe malul Lemanului, trânti un strașnic pamflet (Le pétard) în care batjocori wilsonismul. Rezultatul: rămase fără slujbă......

In 1925 scoate revista de satiră politică „Le Pilori" care, un fel de „Sfarmă Piatră" elvețian, lovește fără cruțare în dreapta și în stânga, în politicianii ruginiți în păcate, în plutocrația ovreiască, în masonerie, în gaștele literare, în tot ce ultragiază tradiția seculară cuminte și eroică, deopotrivă, a Elveției.

In 1925 îi este jucată la Paris marea comedie „Don Juan ou la Solitude" încoronată cu premiul fundației Schiller și foarte apreciată de Charles Maurras.

Domn frumos, turnă și două filme de cinema în 1927—1928: „Chaqun porte sa croix" și un altul... Apoi scrise savuroasa comedie „L'Escalier de service" jucată în triumf la Geneva, Paris și Roma.

Cu un nume atât de popular și de apreciat în toate cercurile elvețiene, cu o pregătire juridică severă, om de spirit și de meditații profunde, Georges Oltramare se hotărî în 1930 să intre în viața politică activă a țării. Succes și aci. In alegerile din acel an pentru consiliul de stat, se lansă vulturește contra afaceriștilor și a dictaturei judeo-masonice, obținând mii de voturi entuziaste și înfrângând chiar pe șeful guvernului democrat. Fondează „Ordinul politic Național" grupare de dreapta, din care, după fuziunea cu „Uniunea de Apărare Economică" luă naștere în 1932 „Uniunea Națională" nume sub care mișcarea continuă și astăzi, tutelată de spiritele zeilor de morți căzuți pe baricade într'o ciocnire cu comuniștii chiar la cea dintâi adunare publică a grupărei.

Doctrina oltramaristă poate fi rezumată într'o frază: în locul Elveției materialiste, o Elveție creștină: în locul luptei de clasă, fuziunea tuturor elvețienilor în marea unitate politică, economică și morală a statului corporativ.

Tradiționalist, Georges Oltramare, vrea să redeștepte în neamul său virtuțile helvetice narcotizate de ideologia masonizată a marei revoluții și a secolului trecut. Vrea o țară de oameni liberi, un stat corect, pe care să nu-l mai conducă afaceriștii și lojile, vrea să facă dintr'o aglomerație toropită de pacifism, o națiune vie care să-și tae singură drum în istorie și care în loc să se lase garantată pasiv de alții, să-și mobilizeze energiile, să simtă că are o misiune în lume, că nu vegetează în subistorie, că trăește demn.

Scriitor satiric și observator atent al moravurilor, Georges Oltramare a intuit în Elveția ceva putred, a băgat de seamă că resorturile morale ale țării funcționează defectuos și decăderea e profundă, în spirit.

El vrea, vrea cu o voință de piatră, regenerarea patriei, și de aceea îi pregătește un alt climat.

Ideile oltramariste sunt îmbrățișate cu entuziasm mai ales de tineret. Tineretul elvețian simte Europa din jur mergând într'o cadență nouă, și aproape instinctiv se înșirue ascultător în spatele șefului, se smulge voluntar dintr'o lume confuză și cere să fie disciplinat, așteaptă comenzi, vrea să creeze o nouă ordine spirituală pentru viitorul lui. Organizat în formațiuni paramilitare care se numesc „lascari", el se impune admirației tuturor prin spiritul de jertfă și prin marea camaraderie care e promisiunea unificării helvetice de mâine.

Georges Oltramare a izbutit să înfăptuiască minunea aceasta de unul singur. Om superior, om curat, camarad ideal, generos, tandru, causeur seducător, a cucerit inima tineretului dela primul asalt. Destinat să facă o splendidă carieră literară, el a făcut în acelaș timp și una politică, impunătoare.

Acum e deputat.

Mâine va fi, fără îndoială, prezidentul federal al Elveției.

Legendei lui, Sfarmă Piatră îi întinde de aici o mână tare și românească".

Ion Inculeț

Guvernarea lui Guță Tătărescu, prelungită până deunăzi cu consimțământul nostru laș, a înscris una dintre cele mai rușinoase pagini în istoria politică a României.

Instalată în condițiuni anormale după moartea, de pe peronul gării Sinaia, guvernarea aceasta a stat tot timpul sub teroarea degetului acuzator al lui I. G. Duca **și a umbrei lui Sterie Ciumetti, care de atunci, s'a ridicat în fiecare noapte din apele lacului Fundeni și a participat la toate consiliile miniștrilor liberali, umblând printre asasini ca un strigoi macbethian.**

Am din acești patru ani tătărescieni câteva amintiri personale: cenzura, cu tot cortegiul ei de analfabeți, cu escrocii care erau acolo, **cu ordinele lui Iamandi care aranjase condamnarea acuzaților din procesul Gărzii de Fier;** unele scene de familie, șefii de cabinet al primului ministru care s'au dus la inaugurarea monumentului Ecaterinei Teodoroiu, consiliile de miniștri din biroul lui Franasovici, la care participa întotdeauna Kalman Blumenfeld dela „Adevărul" și destule altele pe care sper să le scriu într'o carte ce va fi intitulată probabil „Șobolanii".

Simbolul guvernării șobolanilor este Ion Inculeț.

Scos din anonimat de francmasonerie (avea chiar numele lui pe un document masonic) înainte de a fi ministru, Inculeț n'a fost nimic.

Al. Gregorian

(Articol publicat în „Sfarmă Piatră" Nr. 111 din 20 Ianuarie 1938).

CAPITANUL

(Urmare din pag. I-a)

dar El trăește în fiecare din noi azi, îndreptându-ne pașii spre lumina de glorie a țării, așa cum o visa el. E glasul sângelui care a vorbit de atâtea ori la români, e glasul sângelui său de astădată, care și după moartea fizică, purificat și sfânt își continuă lupta și povața pornită din dragostea de țară, de neam și de dreptate. Să credem în El, în glasul acesta care coboară pe fiecare rază de soare în România nouă și să-l urmăm povețele rugându-ne pentru viitorul țării, pentru noi și pentru El

Căpitanul!

Prezent!

El e prezent totdeauna! Să-l urmăm ca și înainte strigând: „Trăiască Legiunea și Căpitanul!".

„Toate partidele vechi, toate vechile ideologii împreună sunt împotriva noastră. Noi suntem Revoluția; ele contra revoluția".

(Mussolini către fascii. 1926)

NOTĂ

Martie, 1939. — Reincepuse prigoana. Cenzura se exercita tiranică peste paginile acestei reviste. Monoclul lui Armand Călinescu fulgera amenințarea suprimării din birourile ministerului de interne. Almanahul „Sfarmă Piatră" care închinase pagini mișcării legionare era confiscat în Țară de prefecții teroarei. Nu mai era cu putință să se scrie nimic despre Corneliu Z. Codreanu, în vremea aceasta care prefața crima din 30 Noembrie 1938.

Articolul acesta, pretextat de figura lui Georges Oltramare, e totuși un elogiu direct al personalității dominatoare a Omului Nou și a mișcării Sale legionare.

MĂTĂSURI, PÂNZĂRIE, MANUFACTURĂ
CONFECȚIUNI, TRICOTAJE
GALANTERIE, INCALȚAMINTE
Material și uniforme legionare
GHEORGHE FUNDANESCU
ENGROS ȘI DETAIL
PREȚURI EFTINE ȘI FIXE
STR. CAROL 66
BUCUREȘTI
Telefon: 305.29 - 305.26

atitudine şi polemică

Adâncirea prieteniei germano-române

CONFERINŢA D-LUI PROF. GAMILLSCHEG

[illegible]

SCHIMBĂRI TOTALE

[illegible]

V. Ozevaca-Spineni

Aprovizionarea Angliei cu petrol

[illegible]

[illegible]

Frontul Libya-Egipt

[illegible]

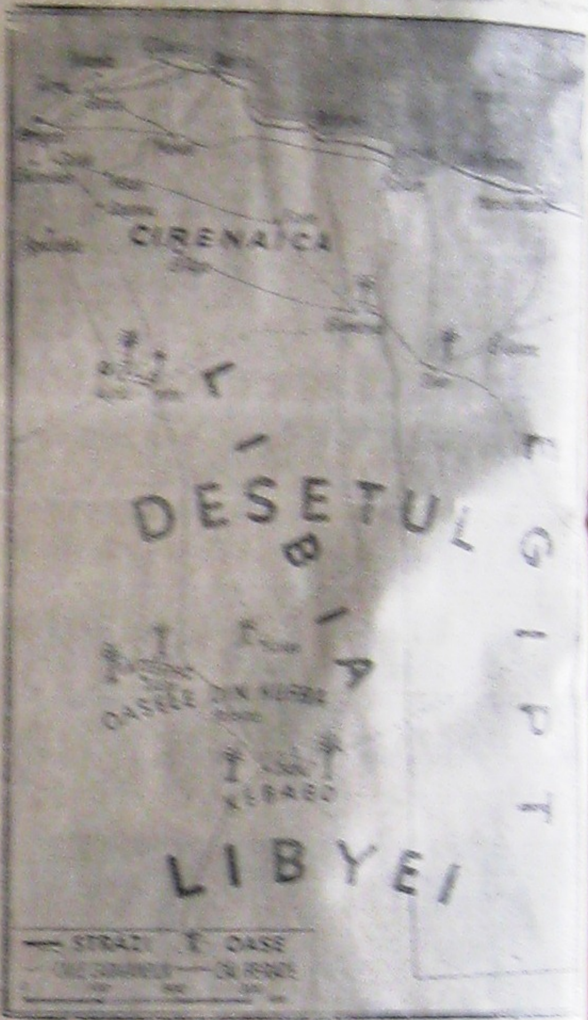

[illegible]

RADU GYR IN FRUNTEA TEATRULUI ROMANESC

[illegible]

Dați pentru AJUTORUL LEGIONAR fiindcă dați Patriei suferinde!

„TIPARUL ROMANESC", S. A. R., Str. Cost. Mille No. 16, Telefon 3.53.36